

Vanuit de hangstoel naast de bloeiende vogelkers had Lola Falk vrij zicht op het heuvellandschap aan de overkant van de Grönbyvägen. De velden glooiden in verschillende tinten groen naar het dal, waar de meizon fonkelde in het koolzaad. Als je zag hoe de natuur zich van diepe valleien naar hoge heuvels welfde, was het niet moeilijk om te begrijpen waarom sommige mensen dit niet als een deel van de Söderslätt-vlakte zagen.

‘Mama! Mama!’ Robin kwam met grasvlekken op zijn knieën de hoek om gestormd. ‘Mogen we op de fiets naar het bos?’

De buurjongens van Bernhardsson stonden met hun pet op hun hoofd en een bijdehante blik achter hem.

‘Ik weet het niet.’ Lola hield niet van het bos. Bovendien vertrouwde ze Daniel en Dennis Bernhardsson niet.

‘Toe nou, mama,’ zei Robin smekend.

Natuurlijk moest Lola haar eigen angsten niet op hem projecteren. Ze wilde niet zo’n irritante overbezorgde moederkloek zijn. Alleen: Robin was nog maar acht.

‘Oké,’ zei ze na een korte inwendige strijd. ‘Maar we eten om zes uur. Dan moet je weer thuis zijn.’

Ze liep met de jongens mee naar het hek. Zodra het ‘s winters sneeuwde stond de smalle weg tussen het bos en de vallei vol auto’s. Mensen parkeerden kriskras tussen de sneeuwhopen, omdat je nergens op Söderslätt zo goed kon sleeën als op de kale hellingen bij Gabeljung. Maar nu, in het voorjaar, vonden maar weinig vreemden de weg hierheen.

Daniel en Dennis sprongen snel op hun fiets en traptten de heuvel op. Robin slingerde alle kanten op en moest zijn best doen

om niet te ver achterop te raken.

Drie jaar geleden had Lola nog nooit van deze plek gehoord. Hoewel ze in Malmö was opgegroeid, slechts dertig kilometer verderop, een halfuur rijden, was het alsof ze een totaal andere wereld was binnengestapt toen ze met Robin bij Tony was ingetrokken in zijn typisch Zuid-Zweedse boerderij.

In het begin was Lola dolblij geweest dat de jongens van Bernhardsson vlak naast hen woonden. Daniel was even oud als Robin en Dennis twee jaar jonger. Nu wenste ze vaak dat hier meer kinderen hadden gewoond.

Omringd door de geuren van vlierbes en daslook keek ze naar de drie jongens die over de onverharde weg de heuvel op fietsten. Boven de boomkruinen voor hen trilden gedempte, blauwe tinten. Het bos verhief zich naar de hemel en breidde zich ogenschijnlijk uit tot in het oneindige. Lola wist dat zich in de diepte dieren schuilhielden: damherten, dassen en kwaadaardige wilde zwijnen. Afgelopen winter had Tony een steenarend boven het drasland zien zweven. Maar het waren niet de diéren waar je bang voor moest zijn, zei hij altijd.

Nog geen uur later stond Lola op uit de hangstoel en liep op blote voeten met roodgelakte teennagels over het gras. Het kietelde en prikte in haar voeten. Tony stond in zijn tuinbroek op klompen achter in de tuin. Zijn nek was nat van het zweet.

‘Kijk eens, mama,’ zei Filip, die naast zijn vader op een houten krukje was geklommen. ‘Ik schilder.’

De driejarige stak zijn kwast zo wild in een plastic emmer dat het water alle kanten op spatte. Toen streek hij ermee over de muur van het kippenhok, dat Tony had getimmerd.

‘Wat goed van je,’ zei Lola en ze ging op haar tenen staan om Tony een kus te geven. ‘En van jou ook, schat.’

De kippen liepen kakelend om haar voeten en haar hart werd warm.

‘Waar is Robin?’ vroeg Tony. ‘Het kippenhok is alweer niet goed schoon.’

Dat was Robins taak, het kippenhok schoonmaken. Tony vond het belangrijk dat de kinderen ook verantwoordelijkheden hadden en meehielpen.

‘Hij is met Daniel en Dennis naar het bos,’ zei Lola. ‘Maar hij zal zo wel thuiskomen voor het eten.’

‘Hoe laat eten we?’ vroeg Tony.

‘Om zes uur, net als anders.’

Tony was degene die Lola het belang van vaste gewoonten had bijgebracht. Hij was niet bepaald prettig in de omgang als hij niet op gezette tijden kon eten en slapen of zijn andere behoeften kon doen.

‘Ik ga het nu klaarmaken.’

‘Ik help je, mama,’ zei Filip, terwijl hij van het krukje klom.

Lola streek hem over de bol. Hij moest zijn weerbarstige kuif van Tony hebben geërfd. Robin was al ruim drie geweest toen Lola zijn dunne haar voor het eerst had moeten knippen.

In de keuken sneed ze dikke plakken af van het brood, precies zoals Tony het wilde hebben, en Filip mocht mosterd op de boterhammen met ham smeren. Regelmatig wierp ze een blik op de wandklok met Romeinse cijfers.

Toen de grote wijzer in de houding stond en het precies zes uur was, zette ze vlug de allerlaatste dingen op tafel. Ze wachtte met de koffie omdat Tony die het liefst flink heet dronk.

‘Waar is papa?’ vroeg Filip toen ze hem in zijn stoel hielp. ‘Bobbin?’

‘Ze komen zo,’ zei Lola, terwijl ze aan het slabbetje om zijn nek frummelde.

Toen ze weer op de klok keek, was het vijf over zes. Dit was niets voor Tony.

‘Even wachten,’ zei ze tegen Filip, die naar een boterham reikte. ‘Je mag nog niet beginnen. We eten met zijn allen.’

Dat was ook iets wat Tony haar had geleerd: hoe belangrijk het was om dingen samen te doen, als een echt gezin.

Toen het tien over zes was en Tony en Robin er nog geen van beiden waren, werd de onzekerheid Lola te veel. Ze tilde Filip uit zijn stoel en zei dat hij zijn schoenen moest aantrekken.

‘Ik heb honger,’ zei hij met grote ogen.

‘Ik weet het, kleine man. We gaan zo eten.’

Er fladderde iets onbehaaglijks in haar borst toen ze het hek opende en Filip de tuin uit liet gaan. Op de aangrenzende akker steeg een wolk stro omhoog achter een stampende maaidorser. De smalle onverharde weg liep kronkelend de heuvel op, waar de duisternis boven het bos op de loer lag. Toen ze zo’n vijftig meter omhoog waren gelopen, kwam Tony hun met de hamer in zijn hand tegemoet gerend. In zijn ogen flikkerde iets van angst. Robin was in geen velden of wegen te bekennen.

Buiten adem en doodsbenauwd rende Lola over de onverharde weg langs broekland en weilanden. De schemering sloot zich langzaam om de top van de heuvel, waar rechte rijen beukenstammen zich verhieven.

‘Leif en de jongens zijn Robin in het bos aan het zoeken,’ zei Tony en hij tilde Filip op. ‘Hij is weg.’

‘Hoe bedoel je, wég? Hoe kan hij nou weg zijn?’

Lola versnelde haar pas. Haar hart bonsde in haar keel en het werd haar zwart voor de ogen.

‘Ze waren verstoppertje aan het spelen,’ zei Tony.

‘Ik had ze niet naar het bos moeten laten gaan!’

Tony vond vaak dat ze overdreef. Hij was min of meer opgegroeid in het bos en kende geen angst voor de dieren of de duisternis.

‘Rustig nou maar, liefje. Hij zal wel een heel goede verstoppplek hebben gevonden,’ probeerde hij nu.

Robins fiets was op de open plek boven op de heuvel neergesmeten en een eindje verderop op het pad, onder het dichte dak van het bos, stond hun buurman Leif Bernhardsson. Hij hield zijn twee zonen bij de hand.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Lola. ‘Waar is Robin?’

Daniel en Dennis staarden naar de grond. Natuurlijk was het dom om die arme jongens de schuld te geven, maar Lola kon zich niet inhouden. Ze ergerde zich al heel lang aan de broertjes Bernhardsson, en haar ijzige paniek had al haar filters weggenomen.

‘Ik ging tellen,’ zei de jongste, Dennis. ‘Ik vond Daniel, maar Robin is weg.’

‘Hij moet zich ergens hebben verstopt waar ze niet mogen komen,’ zei Leif.

Natuurlijk wilde hij het doen voorkomen alsof het allemaal Robins eigen schuld was. In sommige delen van het bos was de grond drassig en stonden de bomen extra dicht op elkaar. De jongens wisten precies waar ze wel en niet naartoe mochten.

‘We riepen dat hij tevoorschijn moest komen, maar toen kwam hij nog steeds niet,’ zei Dennis. ‘Uiteindelijk zijn we naar huis gerend om papa te halen.’

Tony stak zijn hand uit naar Lola. ‘Liefje...’

Maar Lola sloeg zijn hand weg. Hoewel ze probeerde om rustig te blijven ademen, kreeg ze met geen mogelijkheid haar razende hartslag naar beneden. Ze stoof in volle vaart het pad op dat tussen de gladde boomstammen door slingerde, omzoomd door moeras, troebele poelen en blubberig drasland.

‘Robin! Robin!’ Lola’s geroep kwam uit het diepst van haar buik. Ze probeerde logisch na te denken en haar emoties langs haar innerlijke hemel weg te zien drijven, maar haar zicht werd al gauw verduisterd door grote, zwarte stapelwolken.

‘Bobbin!’ schreeuwde Filip.

Daniel en Dennis stopten op de helling waar het pad in een groot, slijmgroen moeras verdween.

‘Waar hebben jullie hem voor het laatst gezien?’ vroeg Lola.

Het was niet de eerste keer dat de broertjes Bernhardtsson Robin alleen in het bos hadden achtergelaten. Afgelopen winter was haar zoon met een betraand gezicht thuisgekomen nadat de kinderen over iets kleins ruzie hadden gekregen. Daniel en Dennis hadden hem diep in het bos achtergelaten en hij had de weg naar huis amper kunnen terugvinden.

‘Dennis stond daar bij een boom te tellen,’ zei Daniel nu, terwijl hij achter zich naar het pad wees. ‘Robin rende daarheen. Ik rende de andere kant op.’

‘Kom,’ zei Tony, terwijl hij met Filip op zijn arm de helling af

liep in de richting waarin Robin was weggerend.

Lola keek rond in de zwijgende kathedraal van gladde beukenstammen, waar het donker al naar binnen sijpelde. Nog even en het bos zou in duisternis gehuld zijn.

Ze hoorde gespetter bij haar schoenen toen ze onvast de helling af liep. Haar voeten zakten weg in de zomp. Ze riep tegen Tony dat hij op haar moest wachten, draaide zich om en ontdekte dat Leif en zijn jongens op het pad waren blijven staan.

‘Anders en Stefan zijn er ook,’ zei Leif.

Dat waren de burens aan de overkant van de weg. Lola bleef staan en hoorde hen Robins naam roepen.

‘Moeten we de politie bellen?’ vroeg ze hijgend.

Tony staarde haar aan. Vermoedelijk had ze hem nog nooit eerder echt bang gezien.

‘Nee, dat zal toch niet nodig zijn?’ zei hij en hij bleef roepen terwijl hij door het moeras stoof.

Het werd sneller donker dan Lola had verwacht. Op het pad werd het kleine gezin Bernhardsson al door duistere schaduwen omhuld. In de schemering vervaagden hun gestalten steeds meer, maar tegelijk drong een scherpe cirkel van stralend licht door het zwart heen.

Leif leek zichzelf niet meer. De buurman die altijd wit, licht zandkleurig, voorzichtig bleek was geweest, zat nu gevangen in een aura van schreeuwend oranje.

Gunni Hilding draaide het raampje van de politieauto open. De geur van rook had zich in het interieur genesteld.

‘Nu zijn we bijna in Noord-Zweden,’ zei agent Jörgensson en hij trapte het gas dieper in. Hij huldigde de ouderwetse opvatting dat Söderslätt bij weg 101 ophield. Alleen met veel tegenzin begaf hij zich verder noordwaarts.

‘Hier rechtsaf,’ zei Gunni toen ze de afslag naar Gabeljung naderden.

‘Ik weet waar het is,’ bromde Jörgensson en hij draaide zonder richting aan te geven het stuur om. ‘Als kind ging ik vaak sleetjerijden op de grote heuvel hier.’

Rondom de smalle onverharde weg strekten de velden zich in alle richtingen uit. Koolzaad, tarwe en suikerbieten. De wind was gaan liggen en er waren alleen nog soezerige fonkelingen van de zon op de daken te zien.

‘Het wordt al donker,’ zei Gunni. Ze dacht aan de kleine jongen die verdwaald was in het bos.

Jörgenssons blik kreeg iets onbestemds. Het gezicht van de roodharige veertiger toonde zelden een andere emotie dan woede of verbittering, maar Gunni wist dat hij twee zonen van ongeveer dezelfde leeftijd als het vermiste jongetje had. Het was onmogelijk om onaangedaan te blijven.

‘Hij duikt vast snel weer op,’ mompelde Jörgensson.

Boven op de heuvel opende zich een plek in het bos. Daar hadden zich wat mensen verzameld. Lichtstralen van zaklampen flitsen tussen de bomen.

Gunni wist meteen wie de moeder was. Lola Falk stond aan de

rand van het groepje. Een magere vrouw van Gunni's leeftijd met rood haar en dunne kleding. Er was een speciale gezichtsuitdrukking voor een moeder die haar kind kwijt was.

'We zullen hem vinden.' Gunni probeerde oogcontact te maken met de paniekerige vrouw, die blindelings heen en weer rende. 'We keren het bos binnenstebuiten, net zo lang tot we je zoon hebben gevonden.'

Het was een soort toneelspel. Gunni moest haar gezicht in de plooi houden en elk gevoel onderdrukken. Maar als het om een vermist kind ging, was dat bijna niet te doen. Ze voelde de tranen komen en moest haar gezicht afwenden zodat de moeder ze niet zou zien.

'Hij is bang in het donker,' fluisterde Lola Falk.

De naam 'Robin' stuiterde ritmisch tussen de boomstammen. Het gerucht dat de jongen verdwenen was had zich snel onder burens en kennissen verspreid. Stevige schoenen en laarzen vertrapten de stilte tussen de beuken en in de schaduwen bewogen reddingswerkers in reflecterende kleding.

'Hoe ziet Robin eruit?' vroeg Gunni. 'Wat heeft hij aan?'

'Hij is blond,' zei de moeder. 'Ongeveer één meter dertig. Hij draagt een bruine korte broek en een geel shirt.'

Terwijl Jörgensson op de open plek bleef staan praten met een paar mannen die hielpen zoeken, deed Gunni haar zaklamp aan. Als de jongen nou maar niet het moeras in was gegaan. Het drasland daar kon heel verraderlijk zijn. Gunni was er zelf al een keer tot aan haar heupen in weggezakt.

'Kom,' zei ze en ze vroeg Lola Falk om voorop te lopen tussen de bomen. 'Kunt u me laten zien waar ze aan het spelen waren toen Robin verdween?'

Gunni volgde Lola over een smal, ruig pad dat recht het zwarte bos in voerde. Geleidelijk aan stonden er steeds minder struiken en onderaan de helling strekte het grote moeras zich uit. 'Robins vriendjes zeggen dat hij hier naar beneden is gerend.'

Gunni keek uit over de donkere zomp. Spookachtige nevels zweefden in kleine flarden boven het stilstaande water. Hier en daar staken met mos bedekte stenen en kromme takken als boswezens boven het oppervlak uit.

Gunni huiverde en richtte de zaklamp per ongeluk recht op Lola. Haar gezicht schreeuwde van angst. Haar hele persoon had iets kwetsbaars, een broosheid waar Gunni zich in kon spiegelen.

‘Ze mogen absoluut het moeras niet in. Ik vind het sowieso niet prettig dat ze in het bos spelen.’ Lola schudde haar hoofd. ‘Ik had op mijn strepen moeten gaan staan en niet moeten toegeven.’

‘Het is niet uw schuld,’ zei Gunni, die altijd last had van het hopeloze gevoel dat ze de ernst van een situatie te laat inzag.

‘Maar dat is het wel,’ zei Lola Falk.

Gunni begreep precies wat ze bedoelde. Want wie komt er op voor je kind als je dat zelf niet doet?

‘Hebt u kinderen?’ vroeg Lola.

Gunni vond het een vervelende vraag. Zodra vrouwen te horen kregen dat je geen kinderen had, gingen ze anders naar je kijken. Alsof er allerlei dingen zijn die een kinderloze vrouw nooit zou kunnen begrijpen.

‘Nee, ik heb geen kinderen,’ zei Gunni.

Lola Falk keek haar recht aan. ‘Het maakt niet uit. Ik weet zeker dat u me toch begrijpt.’

Gunni hield haar blik vast. ‘We zullen hem vinden,’ zei ze.

Haar schoenen zakten weg en het vocht kroop langs haar broekspijpen naar binnen toen ze het moeras in stapte en midden in de laagte bleef staan, omringd door de dichte muren van het bos. Het licht van zaklampen zwiepte tussen de bomen en het geroep om Robin bleef echoën.

Langzaam liep ze verder terwijl ze haar zaklamp als een blindenstok over de begroeiing heen en weer bewoog. Lola’s hijgende adem prikte in haar nek.

‘Robin!’ riepen de stemmen in koor.

Toen Gunni opkeek en naar het bos tuurde, struikelde ze over een graspol. Ze wankelde, hervond haar evenwicht, maar viel toen toch. Het licht van de zaklamp belandde op een afgelegen deel van het moeras.

Ze herpakte zichzelf razendsnel. Stak haar hand als stopteken voor Lola omhoog.

Vóór hen verhief zich tussen het gras en de nattigheid een diffuus voorwerp dat aan een boog deed denken. Het zou een boomstam met knoestige takken kunnen zijn. Hoewel Gunni de lichtbundel eroverheen bewoog, kon ze het met geen mogelijkheid bepalen.

‘Wat is er?’ vroeg Lola Falk.

Gunni hoorde de paniek in haar stem groter worden.

‘Blijf hier maar even staan,’ antwoordde ze.

Zonder haar zaklamp direct op het object te richten liep ze verder door het natte gras. Telkens als ze een voet neerzette, zakte ze weg in de zuigende vegetatie en moest ze zich losrukken om verder te kunnen.

Toen Gunni nog maar een paar meter van het object verwijderd was, bleef ze staan om het met haar zaklamp te onderzoeken. Het was ruim een meter lang en ging voor het merendeel schuil onder de modder. Pas toen ze het blonde haar zag, begreep ze wat het was.

‘Robin!’ schreeuwde Lola.

Nu klonk de naam harder dan voorheen en het bos reageerde met stilte.

‘Daar blijven!’ drong Gunni aan.

Maar Lola Falk luisterde niet. Ze stapte langs Gunni heen en liet zich op haar knieën in het slijk zakken. Haar geschreeuw deed de vogels opvliegen uit de bomen.

Het enige wat Gunni kon denken was dat ze hier niet zou moeten zijn. Haar ouders hadden aldoor gelijk gehad: dit vak was niets voor haar.

Lola Falk bleef in de modder graven tot ze het hoofd van haar zoon beethad. De blubber stroomde van zijn blonde kuif toen ze

zijn levenloze lichaampje tegen haar borst drukte.

Gunni zag haar blik in het schijnsel van de zaklamp, maar kon de bodemloze wanhoop van de moeder niet aan.

‘Zeg dat het niet waar is!’ schreeuwde Lola.

Gunni schudde haar hoofd. ‘Het is niet waar.’

Zo voelde het. Het kon niet waar zijn. Het mocht niet waar zijn.

En voor het eerst in tien jaar deed Gunni iets waarvan ze nooit had gedacht het ooit weer te doen. Ze sloot haar ogen, keerde haar gezicht naar de hemel en bad.

De volgende ochtend trok Gunni haar uniform aan in het moderne politiebureau aan de Västergatan in Trelleborg. Ze had vier uur in bed gelegen maar nauwelijks geslapen.

Haar baan bij de politie was niet geworden wat Gunni ervan had verwacht. Hoewel haar beroepskeuze zonder meer deel had uitgemaakt van een losmakingsproces, had ze als politieagent vooral in dienst van de waarheid en gerechtigheid willen werken. Natuurlijk droeg ze iets bij, het was een belangrijke baan, maar misschien had ze een naïeve kijk gehad op de invloed die je als individuele politieagent kon uitoefenen.

Gunni deed haar riem om en stopte haar dienstwapen weg. Ze wilde net naar de ochtendbriefing gaan toen iemand haar riep.

‘Ben jij niet agent Hilding? Mag ik je even lenen?’

Achter haar stond hoofdinspecteur Valter Roos. Hij droeg een stropdas en een colbertjasje. Hij werkte nog niet zo lang op het bureau, deze laatste, veelbesproken aanwinst voor de rechercheafdeling van hoofdcommissaris Sjölin. Wat zou hij van haar willen?

‘Ik heb gehoord dat jij de jongen in Gabeljung hebt gevonden,’ zei hij.

‘Ja, dat klopt.’

Valter Roos haalde een hand door zijn zwarte haar. Hij was gebruid, had volle lippen en stralende groene ogen. Toen hij afgelopen winter als hoofd Ernstige Delicten was begonnen, had Gunni in eerste instantie gedacht dat hij een Spanjaard of een Italiaan was.

‘Wij van het onderzoeksteam zouden je graag een paar vragen willen stellen,’ zei hij en hij verzocht haar mee te komen naar de recherche.

Het voelde vreemd om de bijna mythische afdeling binnen te lopen waar de allerzwaarste misdrijven in het politiedistrict werden onderzocht.

‘Agent Hilding,’ zei Valter Roos toen ze de vergaderzaal met grenen meubels en tl-lampen aan het plafond binnenstapten. ‘Dit is inspecteur Sjölin.’

Gunni wist maar al te goed wie dat was. Inga Sjölin was niet alleen de dochter van de oude hoofdcommissaris, maar ook de eerste vrouw bij de recherche van Trelleborg. Ze wierp haar blonde haar naar achteren en glimlachte op een manier die zo in een tandpasta-reclame zou passen.

‘En dat is hoofdinspecteur Malmsten,’ zei Valter.

Een magere, oude man in een suède jack knikte naar haar. Aangezien Hasse Malmsten in politiedistrict Trelleborg een soort instituut was, ging hij er waarschijnlijk van uit dat Gunni precies wist wie hij was. En natuurlijk had ze alle geruchten gehoord.

‘Dus jij hebt de jongen in het bos gevonden?’ Hasse tikte een sigaret uit een verfrommeld, rood Prince-pakje. ‘Klopt het dat je met de ouders hebt gesproken?’

‘Ja?’ Gunni realiseerde zich dat ze zich klein had gemaakt en ging weer rechtop staan.

‘Wat zei de vader?’ vroeg Hasse.

‘De stiefvader,’ corrigeerde Valter Roos hem, die nog steeds naast Gunni aan het hoofdeinde van de tafel stond. ‘Tony Jönsson is niet de biologische vader van Robin Falk.’

‘Nee, uiteraard.’ Hasse stak een sigaret op, waarna er grijszwarte rook door zijn neusgaten naar buiten stroomde. ‘De stiefvader.’

‘Moet je nou alweer roken?’ vroeg Inga Sjölin en ze hoestte theatraal. ‘Dat is al je derde sigaret binnen een uur.’

Hasse snoof naar haar. ‘Je moet bij de Raad voor Volksgezondheid en Welzijn gaan solliciteren. Stom fascistisch gedoe. Nog even en je mag zelfs in de kroeg niet meer roken.’

Hij nam drie snelle trekjes en de vonk knetterde. Daarna blies

hij een gigantische rookwolk uit en boog zich voorover om de sigaret in een overvolle asbak op tafel uit te drukken.

‘Nou, hoe was de stiefvader eraan toe?’ vroeg hij en hij staarde Gunni aan alsof het haar schuld was dat zijn nicotinebehoefte niet bevredigd werd.

‘Ik heb vooral met de moeder gesproken. We liepen het bos in en gingen naar het moeras. Als er iets was gebeurd, zou het daar kunnen zijn, dacht ik. Die zomp is verraderlijk. Soms denk je dat je je voet kunt neerzetten en dan zak je opeens een halve meter weg.’

Hasse Malmsten keek haar aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ik woon niet zo ver bij Gabeljung vandaan,’ legde Gunni uit.

Ze hoopte dat ze daar niet op doorvroegen. Natuurlijk had ze lang geleden al moeten verhuizen. Ze had een paar flatjes in Malmö bekeken, maar daar was het bij gebleven. Misschien had ze het te veel naar haar zin bij haar tante op de boerderij. Bovendien had ze daar Stjärna.

‘Hoe reageerde de stiefvader toen jullie Robin vonden?’ vroeg Inga Sjölin.

Ze had een getraind lichaam en zag er goed uit. Iedereen scheen te denken dat ze de functie bij Ernstige Delicten had gekregen omdat ze de dochter van de vorige hoofdcommissaris was, maar Gunni was al sinds ze bij de politie werkte gefascineerd door Inga en keek tegen haar op.

‘Zoals ik al zei, concentreerde ik me vooral op de moeder.’ Gunni zag Lola Falks verpletterde gezicht voor zich. Nooit zou ze het hartverscheurende geschreeuw van de moeder vergeten toen die haar zoon vond. ‘Ik hield haar vast. Probeerde er gewoon voor haar te zijn.’ Het had totaal hopeloos gevoeld. ‘Wat doe je in zo’n situatie?’

‘Was de stiefvader er niet bij?’ vroeg Hasse. ‘Wat deed hij om haar te troosten?’

Het flikkerde voor Gunni’s ogen en ze wankelde even. In gedachten zag ze Robin Falk op zijn buik in een koud moeras lig-

gen met zijn toekomst achter zich en al zijn verbrijzelde dromen gehuld in de mist die rond de kale boomstammen hing. Waar was de stiefvader gebleven?

Ze wendde zich tot Valter Roos. 'Het was geen ongeluk, hè?'

Valter schudde zijn hoofd. 'Robin is waarschijnlijk door verdrinking overleden. Maar op zijn achterhoofd had hij zwaar letsel ten gevolge van stomp geweld.'

Het was een akelige gedachte. Robin Falk was maar een onschuldig kind. Wie deed nou zoiets?

'Ik wil graag dat je met me meegaat naar Gabeljung,' zei Inga Sjölin.

'Ik?' Gunni begreep niet wat ze bedoelde.

'Je plaatselijke kennis kan van onschatbare waarde zijn.' Inga sloeg haar benen over elkaar en haar blik ging van Valter naar Hasse. 'Daarnaast zou het fijn zijn een partner te hebben die niet naar een schoorsteen stinkt of staand plast.'

Het voelde surrealistisch om naar Gabeljung te gaan terwijl ze naast Inga Sjölin zat. Gunni overwoog wat ze zou zeggen. Ze vond dit soort sociale situaties verschrikkelijk. Ze had nooit goed over koetjes en kalfjes kunnen praten met mensen die ze niet kende en was bang om wonderlijk en apart over te komen. De omgang met dieren was wat dat betreft veel makkelijker.

‘Hoe komt het dat je hier woont?’ vroeg Inga. ‘In zo’n uithoek.’
‘Ik heb een paard.’

Gunni’s wangen gloeiden. Ze voelde zich net Baby in *Dirty Dancing*: ‘*I carried a watermelon.*’

‘Een paard?’ zei Inga. ‘Overvallers en moordenaars kan ik aan, maar geen vierbenige monsters in mijn buurt.’

Gunni lachte beschaamd. ‘Stjärna is geen monster.’ En toen schaamde ze zich nog meer.

‘Mis je de stad dan niet?’ vroeg Inga. ‘De vibe? Het nachtleven? Je bent vast nog geen dertig.’

Ze liet het stuur met één hand los en werkte haar felrode lippenstift bij.

‘Ik ben zevenentwintig,’ zei Gunni.

Het was niet zo makkelijk om Inga’s leeftijd te schatten. Ze zag er geen dag ouder uit dan dertig, maar ze had een vanzelfsprekende autoriteit die je alleen ziet bij mensen met meer levenservaring.

‘Ik ben niet zo van het nachtleven.’ Gunni hoorde zelf hoe saai het klonk. Onlangs had haar tante haar ‘s werelds jongste bejaarde’ genoemd.

‘Ik snap het,’ zei Inga.

De vraag was of ze dat daadwerkelijk deed. Tegenwoordig had

Gunni haar baan en haar paard. Haar vrije avonden bracht ze met Stjärna door in de stal of in bed met een roman van Virginia Andrews.

Tijdens haar politieopleiding had ze veel opgetrokken met twee meisjes uit de provincie Småland. Ze waren van haar leeftijd en hadden goed met elkaar overweg gekund. Maar zodra een van hen er niet was, vonden ze het leuk om over de ander te roddelen. Gunni had uiteraard beseft dat ze vermoedelijk achter haar rug om ook over haar kletsten en er na veel gepieker geprobeerd iets van te zeggen, maar dat had ertoe geleid dat ze buitengesloten werd. Sindsdien had ze eigenlijk geen vrienden meer.

‘Hier is het,’ zei ze nu, wijzend op de smalle afslag naar Gabeljung.

Inga kroop de heuvel op en parkeerde in de berm bij een groepje van vier huisjes. Aan de ene kant van de onverharde weg woonde Lola Falk, die net haar zoon had verloren, naast het gezin met de jongens die met Robin in het bos hadden gespeeld. Aan de andere kant van de weg stonden twee iets grotere huizen. Boven de eternietdaken hingen zwarte wolken en ergens in de verte kraaide een haan.

‘Laten we beginnen met de burens,’ zei Inga en ze opende het piepende hek van een prachtige, weelderige tuin, waar een stenen pad naar de voordeur leidde.

In het huis woonde een echtpaar van in de veertig, Allan en Margareta Olsson. Een vage geur die aan een vakantiehuisje deed denken kwam Gunni en Inga tegemoet toen Margareta hen voorving naar de woonkamer. Het zag er overal schoon en netjes uit, met lage plafonds en muren vol kunst.

‘Het is verschrikkelijk.’ Margareta staarde met lege blik voor zich uit. ‘Kleine Robin. Wat is er gebeurd?’

Allan, haar man, zat in een fauteuil en zag er erg bedrukt uit.

‘We moeten jullie een paar vragen stellen,’ zei Inga.

Gunni voelde zich verloren, als een overbodig aanhangsel. Wat

kon zij hier nu bijdragen? Het liefst had ze deze arme burens omhelsd en was ze in tranen uitgebarsten over het kwaad van de wereld.

‘Denken jullie dat het...’ Margareta Olsson sperde haar ogen open. ‘Dat het geen ongeluk was?!’

Gunni moest haar blik afwenden. Onderweg hierheen had Inga haar duidelijk gemaakt dat ze de burens in Gabeljung geen enkel detail over Robins dood zouden vertellen.

‘Het is te vroeg om daar iets over te zeggen.’ Het was indrukwekkend hoe Inga erin slaagde om professioneel te blijven, hoewel het verschrikkelijk was wat er was gebeurd. Ze wendde zich tot Allan in de fauteuil. ‘Hebben jullie een hechte band met Robins familie?’

Allan Olsson knipperde een paar keer met zijn ogen. Hij was lang, vast wel één meter negentig, maar had zijn schouders opgetrokken en zat in elkaar gedoken op zijn stoel. Zijn kapsel deed denken aan dat van een Tsjechische ijshockeyspeler: een hoog voorhoofd en lang haar in de nek.

‘We zijn burens,’ zei hij. ‘Tony en ik kennen elkaar al ons hele leven. We zijn hier opgegroeid.’

‘Het is best apart als je zo ver van de bewoonde wereld woont,’ zei Margareta, terwijl ze uit het raam keek. ‘Ze fietsen hier vaak voor het huis, Robin, Daniel en Dennis. Vroeger hadden we een hond waar ze graag mee speelden. Soms mochten ze hem uitlaten.’

‘Het is niet zoals in de stad,’ zei Allan. ‘Hier spelen de kinderen in de natuur. Je hebt hier geen jeugdcentra en zo.’

‘Ik denk niet dat Robin het zo makkelijk had.’ Margareta zweeg even. Haar ogen glommen. ‘Zijn vader gaf niets om hem. En toen belandde hij op deze afgelegen plek.’

‘Hoelang wonen ze hier al, zijn moeder en hij?’ Inga stelde de vraag aan Allan, maar hij staarde alleen maar naar de vloer.

Na een tijdje gaf Margareta antwoord.

‘Lola is drie jaar geleden bij Tony ingetrokken. Toen was Robin

een jaar of vijf, denk ik. Het ging allemaal heel snel. Ik vermoed dat Lola al zwanger was van Filip toen ze hier kwam wonen.'

Terwijl Gunni met een half oor naar het antwoord luisterde, probeerde ze in haar hoofd een vraag te formuleren. Als ze niet iets zinnigs wist te bedenken, was dit naar alle waarschijnlijkheid de eerste en de laatste keer dat ze met Inga Sjölin mee mocht.

'Wat doen jullie voor de kost?' Het was alsof de woorden haar gewoon ontglipten. Ze durfde Inga niet aan te kijken.

'We hebben een eigen IT-bedrijfje.' Margareta Olsson legde een hand op haar mans schouder. 'Allan regelt alle technische dingen. Ik neem de telefoon op en doe de financiën.'

Allan mompelde iets onhoorbaars. Hij wiebelde onophoudelijk met zijn voet.

'Ons kantoor is boven,' legde Margareta uit.

Inga zuchtte. Waarschijnlijk vond ze dat ze nu tijd verspilden aan onbelangrijke dingen.

'Hebben jullie Robin gisteren gezien?' vroeg ze.

'Nee.' Margareta schudde haar hoofd. 'We hebben 's avonds naar hem gezocht, net als iedereen. Maar...'

Gunni keek naar Allan. Zijn hele lichaam beefde nu. Hij leek erg geraakt door Robins dood.

'Hebt u Robin gisteren ook niet gezien?' vroeg Gunni.

Allan veerde op. 'Ik? Nou ja, in zekere zin.'

'Hoe bedoel je?' vroeg zijn vrouw.

'Ik geloof dat hij bij de jongens van Göran was,' zei Allan. Zijn ogen schoten alle kanten op. 'Zijn fiets stond voor hun garage toen ik de post uit de brievenbus ging halen.'

'Wie zijn de jongens van Göran?' vroeg Inga.

'Göran Jingert woont hiernaast,' legde Margareta uit. 'Zijn zonen zijn meestal in de garage. Anders en Stefan. Ze sleutelen aan auto's en motoren.'

'Jullie zouden met hen moeten gaan praten,' zei Allan.

'Als hier iets gebeurt, zijn Anders en Stefan er als eersten van

op de hoogte,' zei Margareta. 'Die twee hebben alles verdomd goed in de smiezen. Ik heb weleens op ze gepast toen ze kleiner waren. Göran is vrachtwagenchauffeur en daarom is hij vaak op pad. Hun moeder zit in een gesticht.'

Allan knikte. 'Hoewel ze soms wat lastig zijn, zijn ze allebei hartstikke lief.'